

De reünie

Halverwege de jaren zestig, op het zonovertogen Aruba, was er een marinier genaamd Tinus, wiens dagbesteding niet bepaald alledaags was. Elke ochtend begon hij met 'schoonschip', waarbij hij met een zwabber in de hand de vloer van de slaapzaal schrobde tot die glansde als een hondenuitwerping in de maanschijn. Na de ochtendroutine riep hij "Aantreden" om zijn maten te verzamelen voor de dagelijkse klussen. Ze lachten vaak om hoe hij het woord uitsprak, alsof het een magische spreuk was die hun taken lichter zou maken.

Tinus was een man van de klok, punctueel als de getijden, en wanneer het tijd was voor de dagelijkse dienst, stond hij vooraan met een gereedschapskist die meer geheimen bevatte dan de diepste wateren rond het eiland. Hij had een bijzondere manier om de meest vervelende klussen om te toveren in een avontuur. Of het nu ging om het repareren van een lekkende pijp of het plaatsen van nieuwe lampen op de toegangspoort, Tinus deed het met een verhaal en een grap, waardoor zelfs de zwaarste taken voorbijvlogen als een tropische bries.

Zijn middagen waren gevuld met trainingen, waarbij hij zijn maten leerde hoe ze moesten duiken als dolfinnen en klimmen als apen. Maar het hoogtepunt was altijd de barbecue op Eagle Beach aan het einde van de week, waar Tinus de grillmeester was. Met een

spatel in de ene hand en een biertje in de andere, grilde hij de beste vis die de Caribische Zee te bieden had, terwijl hij verhalen vertelde over zeemonsters en verborgen schatten.

Tinus was meer dan een marinier; hij was de ziel van de kazerne, een man die van elke dag een feest wist te maken. En hoewel zijn dagen al lang voorbij zijn, zingen de golven rond Aruba nog steeds de liederen van de legendarische marinier Tinus, wiens geest net zo levendig is als de kleurrijke huizen die het eiland sieren.

Na zijn avontuurlijke tijd op Aruba, keerde Tinus terug naar de bakermat van de het Korps Mariniers waar hij zijn dagen sleet met het vertellen van verhalen over zijn gloriëdagen. Hij opende een klein café genaamd 'De Zure Zeebonk', waar hij zijn gasten trakteerde op exotische drankjes en gerechten die hij had leren kennen tijdens zijn reizen. Het café werd beroemd om zijn 'Mariniers Ballen', een smakelijke gehaktbal die altijd per twee werden geserveerd samen met een verrassende 'Schoonschip Sorbet'.

Tinus werd een lokale legende, bekend om zijn uitbundige persoonlijkheid en zijn vermogen om de meest saaie dagen om te toveren in een avontuur. Hij organiseerde jaarlijkse 'Barang Bazaars' waar mensen van heinde en verre kwamen om curiosa te kopen die hij van over de hele wereld had verzameld. En natuurlijk was er de 'Klus op Dek' competitie, waar de deelnemers probeerden om "klusjes" te voltooien op een nagebouwd scheepsdek, terwijl Tinus hen aanmoedigde met zijn kenmerkende bulderende lach.

Maar Tinus zou Tinus niet zijn als hij niet nog een laatste avontuur voor ogen had. Op een dag kondigde hij aan dat hij terug zou keren naar zijn geliefde eiland. Met zijn buddy zette

hij koers naar het eiland, op zoek naar de verloren schatten van een oud-marinier. Ze vonden bij Balashi geen goud, maar wel een eiland dat perfect was voor Tinus pensioen.

En zo eindigde Tinus zijn dagen, niet met 'schoonschip' maken in een flat maar met het schoonhouden van zijn eigen stukje paradijs, waar hij tot op hoge leeftijd genoot van de zonsondergangen, omringd door vrienden en familie, altijd klaar om een verhaal te vertellen of aan een nieuw hoofdstuk van zijn boek te beginnen.

Na jaren zonder contact, waarin Tinus zijn toko runde en zijn maten over de wereld dwaalden, kwam er een dag dat de wind van het lot hen weer samenblies. Het begon allemaal met een oproep in de 'Houwe Zo'. Het was een uitnodiging voor een reünie, geschreven in de onmiskenbare krabbel van Bootsman Boegspriet, de toelis van weleer.

Tinus, wiens hart sneller klopte bij het idee zijn oude vrienden weer te zien, organiseerde een feest dat Aruba nog lang zou heugen. Hij haalde zijn beste 'Barang' uit de kast, en zijn tuin werd omgetoverd tot een exercitieterrein, compleet met masten en kanonnen. De oude maten kwamen van heinde en verre, sommigen zelfs vanuit de koudste hoeken van de wereld, om de warmte van Tinus vriendschap weer te voelen.

Het werd een avond vol nostalgie, waarbij oude mariniersliederen werden gezongen en verhalen werden uitgewisseld. Tinus, met een traan van het lachen in zijn ooghoek, vertelde over zijn schattenjacht en hoe hij uiteindelijk zijn eigen paradijs had gevonden. Zijn maten, op hun beurt, vertelden over stormen die ze hadden getrotseerd en exotische landen die ze hadden bezocht.

Maar het hoogtepunt van de avond was toen Tinus voor las uit het herinneringsboek, waarin alle herinneringen aan hun tijd was samengevat. De oude foto's en (aangedikte) verhalen, niet allemaal even vrolijk, het was er allemaal. De mannen lachten, proostten en sommigen pinkten zelfs een traan weg.

Toen de avond ten einde liep en de zon opkwam, wisten ze dat dit meer was dan een reünie; het was een bevestiging van hun broederschap. En terwijl ze afscheid namen, beloofden ze elkaar dat ze elkaar niet weer uit het oog zouden verliezen. Tinus en zijn maten bleven vanaf dat moment in contact, en elk jaar kwamen ze samen om het leven te vieren, net zoals ze dat deden op die onvergetelijke avond in 2026.